

Pax

L'estiu al Vallès

a Felix Millet i Maniàny.

I

Matinades, riàlles,
matinades del Vallès.

Molts pallen, quatre rieres
i arreu cases de pages.

L'horta fresca i regada,
que és la joia de la llum,
i aquest verd damunt la prada
i aquest aire, aquest perfum!

Un ocell pendint l'altura
i unes veuges i un caní.
Un remat que al lluny pastura
i una alzina prop d'un pi.

Esquiers i' cogulades,
mesles, llebrs i' tudous.

Naba blanca a les porrades
i' panotxes als balcons.

Una llarga carretera
i' un gran carro tot caluós.

Una via rialla
i' un fadrí per val per dos.

Matinades rialleres,
matinades del vallès.

Despertem i' en unij les cros
ja hi trobem el blat estès.

II.

Es l'estiu. Tormentut eixampla el cor!
L'era es plena de sol i' espigues d'or.

El blat ja es segat.
Les garbes brillen.
Hi van els pandals
i' les picotegen.

Oidà! L'oragiol
te flairs de ruda.

- Minyons, hora es ja
de fer la batuda! -

El cel és tot blau,
com una riulla;
les eugues trescant
trepitgen la palla
el bon bateador
les mena amb destresa
cantant les cançons
de sa joventesa.

- Au, au, bon delit!

Bon air! Fem via!

Ta el sol és ben alt!

Ta som a mig-dia!

Oh l'estiu de valles, verd i daurat,

d'alegria i d'amor tot abundant!

Com les noies vallesanes
no se'n troben en lloc mes.
Així ho saben les usafraques
que ha esberlat del tot el bes.
Fan ses factes dues roses
i els seus llavis dos rubins.
Fan enveja a les altres
i el timent son dels fadrins.
Els minyons, quan se les miren
amb els cos entremesos,
se capoesque ja sospiren
tot cantant enamorats:

- Noia del vallès,
noia acolorada,
tot se feu del cel
brilla en ta mirada.

Que l'amor hi va,
que l'amor hi va
d'una valada!

Nostre carneri;
rosa d'or florida,
fada del meu cor,
jaia de ma vida.
Que l'amor hi va,
per l'amor hi ve
i el tot el crida! —

Dona'm, uia, el teu amor!
També el meu jo et donaria!
allà a l'ombra del pi
plantaríem una masia.
Hi haurà en cada finestra
un roser o una clavellina
i els fants hi cantaran
amb veu clara i cristallina.
Hi vindran els xerrinsols
per a fer la nit mes dolça
i allà al mig del bosc ombriu
l'hi faré un coixí de molsa.

Serra amunt, pels senderons,
es foudran nostres petjades
de timó i de romani
i d'espiçol perfumades.

Jo causesaré el vostre hort,
tu tindràs la llar encesa.

Jo hi donaré joia i decit,
tu, l'encis de ta bellesa.

Ai, padrina del Vallès

deixe tu jo no vivria!

Com el cor tu m'has robat

també el teu jo et robaria!

TV.

Capvesprades somnioses,

capvesprades del Vallès.

Les ermites ^{alteriores} piadors

del sol vben l'últim bes.

La campana, amb sa veu pia,
-hane! hane! hane! -va repicant

i' tot diu l' "Ave Maria"

i' tot cala i' va prefant.

De la llarga treballada

vells i' joves ja han tornat

i' una pau santificada

diu, les llars ha penetrat.

catasquejen les gallines

en veure l' hora foscant

mentre allà a les cornines

tots es prius van ressonant.

Cuan es nit de lluna plena
els camins tots son d'argent

i', damunt de la carena,
l'estelada refulgent.

Capcespades somniores,

capcespades del vallès.

de tes nits, tan amoroses,

ai, quin somni en ha coïpès!

Oh, el bell estiu!
Oh, el dolç valles!
Cantem la llum i l'alegria!
Oh, el bell estiu!
Oh, el dolç valles!
Cantem l'amor al cor enès!

Juan Lluch

Nicoll, del Fai
18 agost 1940.